

ZLYNÁŔEJTE TY RODIÁŔEE!!!

ÁŔEtrtek, 26 srpen 2010

DítĚ vypadlo z okna, utopilo se v bazĚnu, udusilo v autĚ...a kdo za to mĚ-ÁĚe? RodiÁĚe. ZavĚtĚte, zlynÁĚujte, popravte je! J to nezodpovĚdnĚ zloÁĚinci. To mnĚ by se tohle nikdy stĚt nemohlo, nejsem pĚĚmeci magor! Aby nedošlo k mĚlce, naprosto souhlasĚm s tĚm, ÁĚe rodiÁĚe jsou za svĚ dĚti zodpovĚdnĚ. A pokud navíc v dobĚ tragĚdie zrovna odešli na svĚ dvĚ-tĚĚmi do hospody, o vinĚ se vĚbec nedĚ pochybovat. S Ěim nesouhlasĚm, je to "mnĚ" a "nikdy".

PĚĚibĚh ĚĚslo jedna., Je krásnĚ nedĚlnĚ dopoledne, jako stvoĚĚnĚ pro cyklistickĚ vĚlet. V pĚĚedsĚnĚ vlĚdne zmatek, ja vĚdycky, kdyĚ se nĚkam vypravuje ĚtyĚĚĚlennĚ rodina. HledajĚ se boty, pĚĚipravujĚ nĚpoje a svaĚĚina. Kde jsou asi pĚĚ vodĚci tyĚ, jakto, ÁĚe ještĚ nemĚ bundu, podrĚ to, vyndej ty kola ven, nezapomeĚ vĚĚenĚ ubrousky. V jednom jedinĚm krĚtkĚm okamĚĚku se všichni ocĚtĚme za vchodovĚmi dveĚĚmi, kromĚ nejmladšiho, tehdy osmnĚctĚsĚĚního syna. V tĚĚe chvíli se dveĚĚme zabouchnou. PrĚvan. Jak triviĚlnĚ situace! Skoro kaĚĚdĚmu se to uĚĚ stalo. MĚlokdo ale nechal uvnĚtĚ s klĚĚi i batole.

Rozklepou se mi kolena. SnaĚĚm se utĚšit dĚtĚ jeĚĚci za dveĚĚmi. "BrouĚku, neplakej, maminka je tady!" MuĚ budovĚ a snaĚĚ se sehnat nĚhradnĚ klĚĚe, potĚ zĚmeĚnĚka a nakonec sekry. Starši syn zaĚĚnĚ natahovat. Slibuju mladšĚmu velikou lentilku, kdyĚ "udĚlĚ maĚĚk" a pohne klikou. Je slyšet, ÁĚe se snaĚĚ, ale nedosĚhne. "StoupnĚ si na lavĚr, je v koupelnĚ," napadĚ mĚ. VzĚpĚtĚ slyšĚm vzdalujĚci se ĚĚap, ĚĚap, ĚĚap a hlĚsek opakujĚci si jako mantru "dotanu jekiku, jekiku jekiku!" S uchem nalepenĚm na dveĚĚme se snaĚĚm zjistit, kam vlastnĚ synek šel. PĚĚedstavuju si otevĚĚnĚ okno a batole stojĚci u nĚĚ na lavĚru a chce se mi hrĚzou zvracet. Tiše doufĚm, ÁĚe mĚ mladšĚi syn je geniĚlnĚ.

Za chvíli opĚt slyšĚm ĚĚap ĚĚap, jekiku a zvuk vleĚĚnĚho pĚĚedmĚtu. DĚtĚ stojĚci na kĚblu otevĚĚnĚ dveĚĚme lentilky. Zvuk kamene padajĚciho mi ze srdce musĚ bĚt slyšet aĚĚ v Uruguai. "Jsem krĚva, jsem krĚva, jsem krĚva" opakuju si pro zmĚnu jĚ aĚĚ do vĚĚera. A od tĚ doby kašlu na pitĚ, svaĚĚinu a ubrousky, a strkĚm do kapsy klĚĚe ještĚ dĚĚĚiv, neĚĚ si navlĚknu ponoĚĚky.

PĚĚibĚh ĚĚslo dvĚ:

Starši syn miluje ten vĚtah ve starĚm ĚĚinĚĚovnĚm domĚ v centru mĚsta. MĚ takovĚ pĚĚknĚ kulatĚ okĚnko, kterĚm dĚ krásnĚ jukat a ĚĚĚdnĚ bezpeĚnostnĚ systĚmy. Synkovi nedĚvno bylo patnĚct mĚsĚcĚ, mladšĚ brĚška se teprve za pĚr tĚdnĚ narodĚ. FunĚm pĚĚes bĚĚmĚcho a vytahuju z vĚtahu tašky s nĚkupem. DĚtĚ stojĚ uvnĚtĚ doĚ se legrace. "Kuk mamiko!" PĚĚivĚrĚm dveĚĚme a zvenku se šklebĚm na mrĚouse. Najednou zavrĚvĚrĚm a opĚĚmu se c dveĚĚme. SvĚtlo ve vĚtahu zhasne, 15 kilo se neuznĚvĚ jako vĚĚa ĚĚĚivĚ osoby. Nic by se bylo nestalo, kdyby panĚ NovĚkovĚ v mezaninu uĚĚ nestĚla tou dobou s napĚĚĚnĚm prstem a neĚĚkala, aĚĚ ĚĚervenĚ ĚĚĚroviĚka zhasne.

TudĚĚ v okamĚĚku, kdy se dveĚĚme zavĚĚou, panĚ NovĚkovĚ maĚĚkĚ tĚĚitko a vĚtah se rozjĚĚdĚ smĚrem dolĚ. Ve zaĚĚnĚ dĚtĚ uvnĚtĚ jeĚĚet a jĚ беру schody dolĚ po tĚĚech, bĚĚmĚcho nebĚĚmĚcho. Do mezaninu se pĚĚĚĚmĚitĚm zĚroveĚ NovĚkovĚ je tĚmĚĚ na prahu infarktu, protoĚĚe absolutnĚ nechĚpe co se to dĚje, co je to za zvuky, jak to, ÁĚe vĚtah vĚĚeštĚ a po schodech se nejspĚš valĚ nosoroĚĚec. OtvĚrĚm dveĚĚme a беру upĚkanĚ dĚtĚ do nĚruĚe. Klepou mi nohy. Teprve teĚ si uvĚdomuju, co všechno se mohlo stĚt, pĚĚĚĚemĚĚ noĚĚĚĚka, rozdcenĚ mezi kabinou vĚtah zdĚ, je to nejmenši.

Nejsem ĚĚĚdnĚ "takovĚ", co nechĚvĚ dĚti rĚst jak dĚĚĚivĚ v lese. VĚtšinou z nich nespustĚm zrak. A taky jsem bĚvĚvala pĚĚesvĚĚenĚ, ÁĚe jĚ nikdy neudĚlĚm nic, ĚĚm bych je ohrozila. UĚĚ si to nemyslĚm. UĚĚ vĚm, ÁĚe hranice mĚ se mohlo stĚt a tĚm, co se nestalo, je hroznĚ tenkĚ! MĚla jsem jenom strašnĚ moc štĚstĚ. Tak se z potencionĚlnĚ horĚrĚ staly jen historky, kterĚ, patĚĚĚĚnĚ pĚĚĚbarvenĚ, mohou bĚt i docela legraĚnĚ. MĚĚĚeme se pĚĚĚ vyprĚvĚnĚ zasmĚt s ostatnĚmi rodiĚi. Oni zas dajĚ k dobru svĚ historky, protoĚĚe divte se nebo ne, mĚlokdo je dokonalĚ. Je to uklidĚujĚci vĚdomĚ, ÁĚe nejsem sama pitomec.

NehĚĚm rodiĚe, kvĚli jejichĚ nepozornosti ĚĚi chybĚ se stala tragĚdie. Ale ani si nemyslĚm, ÁĚe jĚ jsem lepši a neomylnĚ. MĚsto zbyteĚnĚho spĚlĚnĚ tĚm, kterĚm se stejnĚ uĚĚ nemĚĚĚ stĚt nic horšiho, jdu zkontrolovat okna, elektrĚckĚ zĚsuvky, ostrĚ nĚĚĚ uklidĚm z dosahu, kafe posunu doprostĚĚed stolu a sundĚm ubrus. ProtoĚĚe udĚlat chybu je strašnĚ snadnĚ a štĚstĚ si nemusĚ sednout vĚdycky prĚvĚ na vola. MarkĚta HrdouškovĚ